

РЕШЕНИЕ

№ 2801

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9544** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. „Св. Н.“ № 7 чрез адв. А. М. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-29002920007555-091-001/17.06.2021 г., издаден от Р. Г. С. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и В. С. В. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1323/225.08.2021 г. на заместник- директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите /ЦУ на НАП/, в която за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. на жалбоподателя са установени задължения за осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване в размер на 1 519.72 лв. и лихва в размер на 883.48 лв., осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ в размер на 593.67 лв. и лихва в размер на 345.13 лв. и здравноосигурителни вноски в размер на 1 124.67 лв. и лихви в размер на 655.69 лв.

В жалбата са наведени доводи за нищожност на решението, с което оспореният РА е потвърден, тъй като според жалбоподателя последното е издадено от некомпетентен орган. Твърди се и че РА е незаконосъобразен поради издаването му в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуалния закон, както и поради необоснованост, като детайлно и пространно са изложени аргументи в подкрепа на твърденията на жалбоподателя. Иска се отмяна на РА и се претендират

разноски.

Ответникът заместник- директорът на ДОДОП – С. при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение по съображения, изложени в решението на заместник-директора на ДОДОП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46- ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-29002920007555-020-001/07.12.2020 г. /л. 56 и сл./ е възложено извършването на ревизията [фирма], ЕИК:[ЕИК] за следните видове задължения по периоди: данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.; ДОО – за осигурители, за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.; вноски за здравно осигуряване – за осигурители, за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. и универсален пенсионен фонд – за осигурителите, за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. Заповедта е връчена електронно на жалбоподателя на 07.12.2020 г. /л. 58/.

Със Заповед за изменение на ЗВР № Р-29002920007555-020-002/04.03.2021 г. срокът за приключване на ревизията е продължен до 07.05.2021 г. /л. 53 и сл./. Заповедта е връчена електронно на жалбоподателя на 08.03.2021 г. /л. 55/.

Посочените заповеди са издадени от Р. Г. С. на длъжност началник на сектор към отдел „Контрол“ при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ /ГДО/, оправомощена със Заповед № ГДО-132/13.07.18 г. на директора на ТД на НАП ГДО.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-29002920007555-092-001/20.05.2021 г. /л. 59 и сл./, връчен електронно на жалбоподателя на 20.05.2021 г. /л. 90 и сл./. Жалбоподателят е подал писмено възражение срещу РД /л. 131 и сл./, което е отхвърлено като неоснователно.

Ревизията приключва с РА № Р- 29002920007555-091-001/17.06.2021 г. /л. 92 и сл./, издаден от Р. Г. С. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и В. С. В. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на жалбоподателя на 17.06.2021 г. /л. 103/.

Процесният РА е бил оспорен изцяло на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК пред компетентен орган – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП. Поради отсъствието му жалбата е разгледана от заместник- директора на ДОДОП – С. при ЦУ на НАП, оправомощен съгласно Заповед № ЗЦУ-1891 от 21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП във връзка със Заповед № ЗЦУ-7335 от 05.08.2021 г. на изпълнителния директор на НАП за отсъствие на титуляра поради отпуск. Заместник- директорът на ДОДОП се е произнесъл с Решение № 1323/25.08.2021 г. /л. 45 и сл./, с което е потвърдил РА в оспорената част за установените вноски за ДОО, ДЗПО-УПФ и за ЗО за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. и съответните лихви. Решението е връчено по електронен път на жалбоподателя на 27.08.2021 г. /л. 51/.

При така установената фактическа обстановка съдът, осъществявайки пълна служебна проверка на валидността и законосъобразността на оспорвания РА съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДОПК, намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на

оспорения административен акт /АА/, с който се установяват задължения, и имаща правен интерес от обжалването, до компетентния съд и след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Предмет на обжалване в настоящото производство е Ревизионен акт № Р-29002920007555-091-001/17.06.2021 г., издаден от Р. Г. С. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и В. С. В. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1323/225.08.2021 г. на заместник- директор на дирекция ДОДОП/С. при ЦУ на НАП.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Оспорваният РА е издаден от компетентен орган по чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в предвидената писмена форма, като съдържа всички изискуеми от закона реквизити, при липса на допуснати в ревизионното производство съществени процесуални нарушения, но при неправилно приложение на материалния закон. Съображенията за това са следните:

В ревизионното производство е установено, че през ревизираните периоди от [фирма] са изплащани възнаграждения за работа без трудово правоотношение на физически лица, като от страна на дружеството са подадени справки по чл. 57 от ЗДДФЛ и чл. 73 от същия закон за изплатените доходи. Органите по приходите са проверили досиетата на лицата, работещи без трудово правоотношение, в това число и представените пред ревизираното лице декларации, подписани от съответните лица. В същите изпълнителите декларират обстоятелства във връзка с наличие или липса на осигурителен доход от други източници, респективно неговия размер, наличие или липса на качеството самоосигуряващо се лице и/или пенсионер. При извършената от органите по приходите проверка на декларираните от лицата обстоятелства е установено, че А. К. С., А. С. Б., Б. Г. Б., В. Д. В., В. Г. К., В. Й. Н., Г. С. Г., Д. Е. С., Д. Р. М., Динка Г. К., И. В. П., И. Р. М., М. Л. Ж., М. М. Н., М. А. У., М. В. М., М. А. М., Н. В. Т., Н. Д. Слънчев, П. П. Х., П. С. И., П. А. А., П. А. Т., П. И. П., П. С. К., Р. К. И., Р. Г. Г., Р. И. И., Р. К. К., С. М. З., Т. Г. П., Ф. М. В., Ц. Е. А. и Ц. М. Д. са декларирали през [фирма] обстоятелства, които към датата на изплащане на дохода не отговарят на действителното фактическо положение. Установено е също така, че датите на подписване на декларациите са извън периода на изплащане на доходите.

В РД и РА са описани поотделно за всяко лице представените декларации и е извършена съпоставка между датите на подаване на декларациите, датите на изплащане на възнагражденията и декларираните обстоятелства. Подробно са изложени установените разминавания между датите на подаване на декларациите и датите на изплащане на доходите, както и констатираните несъответствия между декларираните обстоятелства и фактическото положение. Посочени са и липсващи реквизити в част от декларациите.

Въз основа на така извършената съпоставка органите по приходите са приели, че за изплатените възнаграждения на посочените по- горе 34 лица жалбоподателят не разполага с надлежни декларации, удостоверяващи обстоятелства, по силата на които за него да отпадне задължението за удържане и внасяне на осигурителни вноски върху

изплатения доход. С мотив, че към датите на изплащане на възнагражденията не са доказани предпоставките на чл. 4, ал. 3, т. 5 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, респективно чл. 11 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица /НООСЛБГРЧМЛ/ във връзка с чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО, е установено задължение за внасяне на допълнителни осигурителни вноски от жалбоподателя. Установените задължения са за ДОО в размер на 1 519.72 лв. и лихва в размер на 883.48 лв., за ДЗПО-УПФ в размер на 593.67 лв. и лихва в размер на 345.13 лв. и ЗОВ в размер на 1 124.67 лв. и лихви в размер на 655.69 лв.

Ревизираните периоди са от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. В тази връзка следва да се приложат относимите към настоящия казус разпоредби в тези им редакции, които са били в сила и са намирали приложение именно в процесните периоди.

С оглед на гореизложеното според разпоредбата на чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт са: лицата, които полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение, равно или над една минимална работна заплата, след намаляването му с разходите за дейността, ако не са осигурени на друго основание през съответния месец. Според разпоредбата на чл. 4, ал. 3, т. 6 от КСО задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт са: лицата, които полагат труд без трудово правоотношение, които са осигурени на друго основание през съответния месец, независимо от размера на полученото възнаграждение. Чл. 7, ал. 6 от КСО предвижда, че осигурителните вноски за лицата, които работят без трудово правоотношение, се внасят от осигурителя до 25-о число на месеца, следващ месеца на изплащане на възнаграждението. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от НООСЛБГРЧМЛ за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от Кодекса за социално осигуряване при изплащане на възнаграждение за работа без трудово правоотношение осигурителни вноски не се внасят от възложителя на работата и не се удържат от възнаграждението.

На основание чл. 127, ал. 1 от КСО задължително се осигуряват за допълнителна пенсия в универсален пенсионен фонд лицата, родени след 31 декември 1959 г., ако са осигурени във фонд „Пенсии“ на държавното обществено осигуряване с изключение на лицата, осигуряващи се по реда на чл. 4б във фонд „Пенсии“. С оглед разпоредбите на чл. 157, ал. 6 и чл. 158 от КСО осигурителните вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване се внасят върху доходите, за които се дължат осигурителни вноски за ДОО и в същите срокове.

Дължимостта на здравноосигурителни вноски /ЗОВ/ за лицата, работещи без трудово правоотношение, произтича от разпоредбата на чл. 40, ал. 1, т. 3, б. „а“ – „в“ от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/. В приложимата му редакция за ревизираните периоди текстът на чл. 40, ал. 1, т. 3 от ЗЗО гласи, че здравноосигурителната вноска на осигуреното лице, определена по реда на чл. 29, ал. 3, се определя върху доход и се внася за лицата, работещи без трудово правоотношение: а) ако не се осигуряват по реда на т. 1, 2 и 2а и получават възнаграждение, равно или по-голямо от минималната работна заплата за страната, върху облагаемия доход, след намаляването му с разходите за дейността; когато е получено възнаграждение под минималната работна заплата за страната, след намаляването му с разходите за дейността, осигуряването се извършва по реда на ал. 5; б) ако са осигурени по реда на т. 1, осигурителните вноски се внасят върху облагаемия доход, след намаляването му с разходите за дейността,

независимо от размера на полученото възнаграждение; в) осигурителните вноски се внасят в съотношението по т. 1 от възложителя до 25-о число на месеца, следващ месеца на изплащане на възнаграждението.

Видно от цитираните разпоредби, общото правило при полагане на труд без трудово правоотношение е, че се дължат вноски за социално и здравно осигуряване от осигурителя до 25-о число на месеца, следващ месеца на изплащане на възнаграждението. Законодателят е предвидил обаче и хипотези, в които задължението за осигурителни вноски не възниква или отпада за възложителя по граждански договор. Изключенията са регламентирани в отделни разпоредби на КСО и подзаконовни нормативни актове: 1./ ако лицата не са осигурени на друго основание през съответния месец и са получили месечно възнаграждение, чийто размер след намаляване с разходите за дейността е по-малък от минималната работна заплата – чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО; 2./ ако лицата са самоосигуряващи се, осигурителни вноски не се внасят от възложителя на работата и не се удържат от възнаграждението – чл. 11, ал. 1 от НООСЛБГРЧМЛ; 3./ ако сборът от доходите на лицата, получаващи доходи от дейности на различни основания по чл. 4 от КСО, надхвърля максималния месечен размер на осигурителния доход, определен в Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване /ЗБДОО/ - чл. 6, ал. 11 от КСО и чл. 40, ал. 7 от ЗЗО.

Гореизброените хипотези са изключение от общото правило за дължимост на осигурителните вноски от възложителя при изплащане на възнаграждение от извънтрудови правоотношения. Предпоставките за прилагането на тези хипотези следва да бъдат установени от лицето, което се позовава на тях – в случая [фирма].

В действащото законодателство няма предвиден друг механизъм освен декларирането, за да бъдат доведени съответните обстоятелства до знанието на платеща на дохода, така че законосъобразно да бъде освободен от задължението му за внасяне на осигурителни вноски. Подаването на декларация е регламентирано в разпоредбата на чл. 4 от Наредбата за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски /Н./. Разпоредбата гласи, че когато лицето упражнява трудова дейност на повече от едно основание по чл. 4, ал. 1 и/или ал. 3, т. 5 и 6 и/или ал. 10 от Кодекса за социално осигуряване, то декларира пред всеки следващ осигурител дохода, върху който се дължат осигурителни вноски, като се спазва поредността, определена в чл. 6, ал. 11 от Кодекса за социално осигуряване.

В процесния случай спорът е правен и както правилно е посочено в жалбата, се отнася до правилното тълкуване и прилагане на цитираната по-горе разпоредба на чл. 4 от Н.. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че задължението за деклариране, регламентирано в чл. 4 от Н., е в тежест не на осигурителя, а на осигуреното лице. Нито в цитираната разпоредба, нито в действащото законодателство няма разпоредба, която изрично да създава задължение за осигурителя да изисква такава декларация от лицата, на които изплаща доход, още повече да го прави ежемесечно. Такова задължение не може да бъде извлечено и по тълкувателен път от действащото осигурително законодателство.

С оглед задължението, регламентирано в чл. 4 от Н., е необходимо лицата да бъдат подробно информирани за това какви могат да бъдат последствията от неподаването на декларацията по тази разпоредба или подаването ѝ с некоректно съдържание – надвишаване на максималния месечен размер на осигурителния доход и надвнесени осигурителни вноски, неспазване поредността на доходите по чл. 6, ал. 10 от КСО, обуславящо внасяне на осигурителни вноски в непълен размер от страна на единия

работодател или на неоснователно внесени осигурителни вноски от друг, необходимост от извършване на корекции по подадените в НАП декларации за осигурителния стаж и доход на лицата и на издадените им документи за пенсиониране и т.н. Но съобразно разпоредбата на чл. 4 от Н. задължение на осигурителя е единствено да съобрази декларираните от лицето данни при определяне на осигурителния доход по договора без трудово правоотношение и прецени дали лицето е осигурено и на друго основание през съответния месец и общият месечен осигурителен доход по всички правоотношения достигнал ли е до определения максимален месечен размер, съответно дължи ли начисляване и внасяне на осигурителните вноски и за този доход. В приложените по делото декларации лицата сами са декларирали и удостоверили с подписа си съответните обстоятелства, при наличието на които за жалбоподателя не е възникнало или е отпадало задължението за внасяне на социални и здравни осигуровки. При липса на изрична норма в КСО и подзаконовите норми по прилагането му за друг подход от страна на осигурителя, основателно същият не е игнорирал представените от лицата декларации по чл. 4 от Н., най-малкото поради липса на механизъм, с които той да провери какъв е съответния месечен осигурителен доход на лицето и достигнал ли е максималния праг. В този смисъл жалбоподателят е бил обвързан от декларираното и се е съобразил с него, а това, че посочените в процесните декларации данни не съответстват на действителното фактическо положение, не може да бъде възложено в негова тежест. Липсва нормативно задължение за жалбоподателя да провери отговарят ли на действителността декларираните данни. С механизми за такава проверка разполага приходната администрация и при констатирани несъответствия следва да се издаде акт, но последният да не е срещу осигурителя, както е процедирано в случая.

Освен изтъкнатото от ревизиращия екип, а именно че има разлика между декларираните обстоятелства и действителното фактическо положение, в РА е посочено още, че датите на подписване на декларациите са извън периода на изплащане на доходите. В тази връзка, като се има предвид, че разпоредбата на чл. 4 от Н. е претърпяла промени и в приложимата към процесния период редакция е гласяла следното: когато лицето упражнява трудова дейност на повече от едно основание по чл. 4, ал. 1 и/или ал. 3, т. 5 и 6 и/или ал. 10 от Кодекса за социално осигуряване, то декларира пред всеки следващ осигурител дохода, върху който се дължат осигурителни вноски, като се спазва поредността, определена в чл. 6, ал. 11 от Кодекса за социално осигуряване, съдът намира, че няма пречка да бъдат представени „общии“ декларации, както в процесния случай, по силата на които деклариращият да се задължи при промяна на обстоятелствата да подаде нова такава. Освен това, следва се отчете и разликата между редакцията на чл. 4 от Н., приложима в конкретния случай, и редакцията, под която същата разпоредба първоначално е действала, а именно: Редакция към ДВ, бр. 36 от 12.04.2001 г.: Когато лицето работи по допълнителен или по втори трудов договор, или без трудово правоотношение, при изплащане на възнаграждението декларира сумата, върху която са направени осигурителни вноски по всеки от договорите. Видно от първоначалната редакция на чл. 4 от Н., законодателят изрично е предвидил, че декларирането се извършва при изплащане на възнаграждението. В приложимата в процесния случай редакция обаче, а и в сега действащата, липсва такава изрично изискване – лицето при получаване на възнаграждение да декларира съответните данни. В този смисъл няма задължение за

лицето, получаващо възнаграждение, всеки месец към момента на получаване на възнаграждение да декларира горепосочените обстоятелства.

От изложеното по-горе съдът прави следните изводи: първият, е че задължението по чл. 4 от Н. е в тежест на осигуреното лице и не може да се възложи на осигурителя /в случая жалбоподателя/; вторият е, че жалбоподателят не може да бъде държан отговорен за невярно декларираните данни от лицата по чл. 4 от Н., защото не той, а приходната администрация разполага с механизми да провери отговарят ли те на действителността и третият е, че липсва нормативноустановено задължение за ежемесечно представяне на декларация по смисъла на чл. 4 от Н.. Във връзка с третия извод на съда следва да се посочи, че дори да се приеме, че такова задължение съществува /декларирането на съответните данни по чл. 4 от Н. да се осъществява при всяко получаване на възнаграждение/, то това задължение отново е в тежест на осигурените лица и не може да се възлага в тежест осигурителя. Това, от своя страна, означава, че не може последният да носи отговорност за неизпълнение на задължение, което е установено в тежест на друго лице.

Във връзка с изложеното съдът намира, че ревизиращият екип неправилно е приложил материалния закон, вследствие на което неправилно е установил допълнителни задължения на жалбоподателя за осигурителни вноски за ДОО, за осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ и за здравноосигурителни вноски за част от тридесет и четирите лица, изброени по-горе. За друга част от тях обаче ревизиращите органи правилно са установили на жалбоподателя задължения за осигурителни вноски за ДОО, за осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ и за здравноосигурителни вноски.

На първо място, това са лицата П. А. А., П. И. П., Р. К. К. и С. М. З.. От приложените по делото доказателства се установява, че представените от тези лица декларации са нередовни – при някои от тях липсват подпис и/или дата или въобще не са попълнени, т.е. липсва заявление от страна на декларатора по отношение на обстоятелствата дали има доход от други източници и в какъв размер и дали е самоосигуряващо се лице. В тази връзка съдът счита, че жалбоподателят е следвало да прояви активно поведение и да изиска от деклараторите да попълнят редовно въпросните декларации, за да може той да се съобрази с данни, посочени в тях. При положение, че въпросните декларации са представени на жалбоподателя, последният е следвало да установи, че същите не съдържат никакви изявления или пък им липсват необходими реквизити, за да може все пак да изпълни законосъобразно задълженията си, произтичащи от осигурителното законодателство. Неправилно жалбоподателят е направил извод, че за изброените лица не дължи социални и здравни осигуровки, щом като не е притежавал редовни декларации, удостоверяващи обстоятелствата за това.

На второ място, по отношение на лицата Ц. Е. А., И. В. П., Н. В. Т. и Р. И. И. от представените декларации по делото се установява, че същите са декларирали, че са пенсионери. В тази връзка в действителност разпоредбата на чл. 4, ал. 6 от КСО повелява, че ако на лицето е отпусната пенсия, то се осигурява по свое желание, но това законово положение не важи за здравноосигурителните вноски. В този смисъл по отношение на тези лица на жалбоподателя следва да бъдат установени задължения само за здравноосигурителни вноски.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че с оспорения РА на жалбоподателя неправилно са установени:

1./ задължения за осигурителни вноски за ДОО в размер на 1 519.72 лв. – главница, и лихва в размер на 883.48 лв. Единствено по отношение на лицата П. А. А., П. И. П., Р.

К. К. и С. М. З. правилно са установени задължения за осигурителни вноски за ДОО и същите са в размер на 192.88 лв. – главница, и 115.93 лв. – лихва;

2./ задължения за осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ в размер на 593.67 лв. – главница, и лихва в размер на 345.13 лв. Единствено по отношение на лицата П. А. А., П. И. П., Р. К. К. и С. М. З. правилно са установени задължения за осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ и същите са в размер на 75.34 лв. – главница, и 45.28 лв. – лихва;

3./ задължения за здравноосигурителни вноски в размер на 1 124.67 лв. и лихви в размер на 655.69 лв. Единствено по отношение на лицата П. А. А., П. И. П., Р. К. К., С. М. З., Ц. Е. А., И. В. П., Н. В. Т. и Р. И. И. правилно са установени задължения за здравноосигурителни вноски и същите са в размер на 235.10 лв. – главница, и 141.55 – лихва.

За пълнота съдът намира за необходимо да посочи, че доводите за нищожност на процесното решение, изложени в жалбата, са неоснователни, тъй като в кориците на делото е приложена заповед, по силата на която заместник- директорът на ДОДОП ЦУ на НАП е материално компетентен да го издаде. Освен това, в настоящото производство предмет на оспорване е не решението, а процесният ревизионен акт. В жалбата се твърди, че процесното решение е и незаконосъобразно, но с оглед на изложените впоследствие аргументи съдът приема, че става дума за незаконосъобразност на РА, а не на решението на заместник- директора на ДОДОП, т.е. действителната воля на жалбоподателя е именно да се оспори процесния РА, а не соченото решение.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искания за присъждане на съдебни разноски в полза на жалбоподателя и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, съдът намира, че същите следва да бъдат уважени съразмерно с уважената и отхвърлената част на жалбата. Жалбата е уважена в размер на 4 341,46 лв. от общо предявен размер на 5 147.54 лв., поради което ответникът следва да заплати разноски на жалбоподателя съобразно представения от него списък в размер на 654.50 лв., от които 42.50 лв. държавна такса и 612 лв. адвокатско възнаграждение. Ответникът е претендирал юрисконсултско възнаграждение,

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предложение второ от ДОПК, съдът:

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. „Св. Н.“ № 7 Ревизионен акт № Р-29002920007555-091-001/17.06.2021 г., издаден от Р. Г. С. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и В. С. В. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1323/225.08.2021 г. на заместник- директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, като **НАМАЛЯВА** размера на установените задължения за осигурителни вноски за ДОО от 1 519.72 лева на 192.88 лева и размера на дължимата лихва от 883.48 лева на 115.93 лева; **НАМАЛЯВА** размера на установените задължения за осигурителни вноски за ДЗПО – УПФ от 593.67 лева на 75.34 лева и размера на дължимата лихва от 345.13 лева на 45.28 лева; **НАМАЛЯВА** размера на установените задължения за здравноосигурителни вноски от 1 124.67 лева на 235.10 лева и размера

на дължимата лихва от 655.69 лева на 141.55 лева.

ОСЪЖДА Дирекция ОДОП –С. да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. „Св. Н.“ № 7 сумата от 654.50 лева /шестстотин петдесет и четири лева и петдесет стотинки/, представляваща направени по делото разноси.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. „Св. Н.“ № 7 да заплати на ЦУ на НАП – С. – град сумата от 300 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: